

Ze ging niet meer van 't raam weg en leefde mee 't gebeuren bij 't station.

Nu stapte Rie uit — ze liep naar den uitgang, 't kind in haar armen.

Rika zou wel vlak bij 't hek staan, dan kon broer zóó in den wagen en nu kwamen ze hierheen, direct zouden ze den hoek omslaan.

't Vriendelijke oude gezicht keek langs de azalea heen, tusschen de witte gordijnen door en zóó was 't precies, als Rie zich haar komen had voorgesteld.

Tante achter haar bloemen uitkijkend.

Daar kwamen ze den hoek om.

Rika duwde den wagen en hoog en slank in haar nauwsluitenden grijzen voorjaarsmantel liep Rie er naast.

Ze wuifde, en de oude dame wuifde en knikte, liep dan met vlugge, voorzichtige stapjes naar de vóórdeur, die ze wijd opendeed.

Daar wáren ze al.

Rie de eerste.

Ze kusten elkaar en in vier oogen stonden tranen.

„Dag Rie, dag kind.”

„Dag Tante — voor 't eerst weer hier, ik heb zoo verlangd.”

Dan reed Rika de breede vestibule binnen en boog zich de oude dame over 't witte bundeltje in den kinderwagen.

Opgetogen klonk haar trillende stem.

„Dag schat, dag jongen — o Rie, ik ken hem niet meer, wat is hij gegroeid — o, en wat lacht hij allerliefst — dag dotje — kom toch even bij me.”

En voorzichtig beurden haar oude handen 't wit-wollen pakje uit den wagen omhoog dat 't rose babygezichtje vlak bij haar zachte gerimpelde wangen kwam.

„Net zoo groot als jij, toen je bij mij kwam, is hij nu, Rie.”

En ze keek naar de jonge vrouw, die glimlachend toezag hoe haar jongen bewonderd werd.

„Doe je mantel af, kind — help je maar zelf, want ik moet hem nog even vasthouden, zoo'n schat,” en zachtjes droeg ze den kleinen jongen de zonnige kamer in.

Zesde Kerstboek 10